

- 2) Czy należy uznać, że skierowanie pracownika tymczasowego na okres nieprzekraczający 55 miesięcy nie jest „tymczasowe” w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2008/104?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie powstają następujące dodatkowe pytania:
- 3.1. Czy pracownikowi tymczasowemu przysługuje roszczenie o nawiązanie stosunku pracy z przedsiębiorstwem użytkownikiem, nawet jeśli prawo krajowe nie przewiduje takiej sankcji przed dniem 1 kwietnia 2017 r.?
- 3.2. Czy przepis krajowy, taki jak § 19 ust. 2 Arbeitnehmerüberlassungsgesetz (niemieckiej ustawy w sprawie zasad kierowania do pracy tymczasowej), jest sprzeczny z art. 1 dyrektywy 2008/104, jeżeli po raz pierwszy od dnia 1 kwietnia 2017 r. ustanawia on maksymalny indywidualny okres skierowania wynoszący 18 miesięcy, lecz wyraźnie nie uwzględnia okresów poprzedzających skierowanie, gdyby przy uwzględnieniu tych wcześniejszych okresów skierowanie należało uznać za niemające charakteru „tymczasowego”?
- 3.3. Czy rozszerzenie indywidualnego maksymalnego okresu skierowania może zostać pozostawione uznaniu stron układu zbiorowego pracy? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy dotyczy to również tych stron układu zbiorowego pracy, które są właściwe nie w zakresie stosunku pracy danego pracownika tymczasowego, lecz w zakresie sektora przedsiębiorstwa użytkownika?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej (Dz.U. 2008, L 327, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 9 czerwca 2020 r. – Skatteverket / Skellefteå Industrihus Aktiebolag

(Sprawa C-248/20)

(2020/C 279/45)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Skatteverket

Druga strona postępowania: Skellefteå Industrihus Aktiebolag

Pytania prejudycjalne

Czy zgodna z dyrektywą VAT (¹), w szczególności z jej art. 137, 168, 184–187, 189 i 192, jest sytuacja, w której właściciel nieruchomości, który skorzystał z opcji opodatkowania w związku z wzniesieniem budynku i który odliczył podatek naliczony w związku z nabyciem dotyczącym projektu budowlanego, musi natychmiast zwrócić całkowitą kwotę podatku naliczonego, powiększoną o odsetki, z tej przyczyny, że zobowiązanie podatkowe wygasa na skutek zaprzestania realizacji projektu budowlanego przed ukończeniem budynku, a co za tym idzie nie dochodzi do rozpoczęcia wynajmu?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 czerwca 2020 r. – CY / Eurowings GmbH

(Sprawa C-252/20)

(2020/C 279/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CY

Strona pozwana: Eurowings GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy wynikające z art. 7 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ prawo do odszkodowania przysługuje także wtedy, gdy pasażer ze względu na stosunkowo niewielkie opóźnienie przylotu nie zdążył na lot łączony i w wyniku tego przybył do miejsca docelowego z opóźnieniem, wynoszącym co najmniej trzy godziny, jednak oba loty obsługiwane były przez różnych przewoźników lotniczych, przy czym rezerwacji nie dokonano za pośrednictwem pozwanego w postępowaniu głównym przewoźnika lotniczego obsługującego pierwszy odcinek podróży?

2. W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy przewoźnik lotniczy, który faktycznie wykonuje opóźniony lot na pierwszym odcinku podróży, jest „obsługującym przewoźnikiem lotniczym” w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) 261/2004, czy też „obsługującym przewoźnikiem lotniczym” w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) 261/2004 jest przewoźnik lotniczy wykonujący punktualny lot na drugim odcinku podróży, za którego pośrednictwem zarezerwowano oba loty?

3. Na wypadek stwierdzenia, że obu przewoźników lotniczych należy uznać za „obsługujących przewoźników lotniczych” w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) 261/2004:

Czy pasażer może wówczas wybrać, do którego z dwóch przewoźników lotniczych wystąpi z roszczeniem?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 10 czerwca 2020 r. – Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Gaeta / Punto Nautica Srl

(Sprawa C-255/20)

(2020/C 279/47)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Gaeta

Strona przeciwna: Punto Nautica Srl

Pytanie prejudycjalne

Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydany w sprawie C-82/12 oraz art. 3 ust. 2 dyrektywy Rady 92/12/EWG⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu włoskich przepisów, takich jak art. 17 dekretu ustawodawczego nr 398/1990 z dnia 21 grudnia 1990 r. i art. 3 ust. 1 ustawy regionu Lacjum [...] nr 19/2011, które wydają się wprowadzać podatek regionalny od paliwa silnikowego, mimo iż nie posiada on wymaganego przez cytowaną dyrektywę wspólnotową „szczególnego celu”?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. 1992, L 76, s. 1).